

Expedient: 157/12

El Consell Tributari, reunit en sessió de 28 de gener de 2013, coneixent del recurs presentat pels senyors A i MR JP, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

- 1.- Els interessats, mitjançant instància presentada per correu certificat el 29 de desembre de 2011, interposen recurs d'alçada contra la desestimació per silenci administratiu, de la sol·licitud de devolució d'ingressos presentada el 30 de maig de 2011.
- 2.- En el citat recurs, els interessats manifesten en síntesi, que l'any 2010 i a conseqüència de les transmissions per expropiació forçosa dels immobles situats als c/ i que eren de la seva propietat, realitzades dins el marc d'un procediment d'execució de reforma urbanística (Modificació del Pla General Metropolità en l'àmbit de la Colònia Castells), van presentar i abonar les autoliquidacions del tribut núms. PV 2010 3, PV 2010 3 i PV 2010 3
- 3.- Consideren els recurrents, que l'abonament del tribut mitjançant les referides autoliquidacions és improcedent, en base a l'art. 18-7 del Reial Decret Legislatiu 2/2008, de 20 de juny, que aprova el text refós de la Llei del Sòl i art. 3-6 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost aplicable, per tractar-se de transmissions realitzades a títol d'expropiació i demanen la devolució dels ingressos abonats i els seus interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'apartat 7 de l'article 18 del Reial Decret Legislatiu 2/2008, de 20 de juny, que els recurrents al·leguen com a fonament de la devolució d'ingressos indeguts que pretenen pels motius expressats en els antecedents, disposa el següent: "Las transmisiones de terrenos a que den lugar las operaciones distributivas de beneficios y cargas por aportación de los propietarios incluidos en la actuación de transformación urbanística, o en virtud de expropiación forzosa, y las adjudicaciones a favor de dichos propietarios en proporción a los terrenos aportados por los mismos, ... no tendrán la consideración de transmisiones de dominio a los efectos de la exacción del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los

Terrenos de Naturaleza Urbana. Cuando el valor de las parcelas adjudicadas a un propietario exceda del que proporcionalmente corresponda a los terrenos aportados por el mismo, se girarán las liquidaciones procedentes en cuanto al exceso”.

Segon.- L'article 18 de la norma esmentada té com a títol definitori el de “operaciones de distribución de beneficios y cargas”, operacions que segons l'apartat 1 del propi article tenen com a efecte la subrogació de les finques d'origen per les de resultat. Aquest efecte justifica que l'operació no es trobi subjecta a l'impost, ja que no hi ha una transmissió de terrenys, sinó la subrogació del mateix dret que el propietari tenia sobre la finca d'origen. Dit d'una altra manera, el dret del propietari es trasllada sobre un nou objecte però no es modifica pel que fa a les seves característiques pròpies, com són naturalesa, títol, antiguitat o contingut. Així doncs, no es produeix una extinció del dret de domini, sinó només una modificació del seu objecte i per això l'operació no reuneix tots els elements que permetrien considerar que s'ha produït una transmissió del domini. No es tracta en realitat d'un benefici de caràcter urbanístic, adreçat a afavorir o abaratir operacions d'urbanització, sinó d'una regla lògica derivada de la naturalesa dels drets dels particulars afectats per la distribució de beneficis i càrregues

Tercer.- En aquest context no es pot integrar l'expropiació forçosa com a supòsit equivalent al de la distribució de beneficis i càrregues, perquè l'expropiació forçosa suposa l'extinció del domini i per tant una autèntica transmissió. La integració sistemàtica del precepte dintre del repetit article 18 del Reial Decret Legislatiu 2/2008, en un epígraf relatiu a un tema totalment diferent i la lògica de les institucions abans exposada impedeixen considerar que l'expropiació forçosa, aïllada de tota la resta de l'article, sigui equiparable a la distribució de beneficis i càrregues i que gaudeixi del mateix tractament jurídic atribuït a una institució totalment diferent. Entenem que la referència a l'expropiació forçosa en l'article 18.7 del Reial Decret Legislatiu 2/2008 s'ha d'entendre que al·ludeix només a aquells processos d'expropiació forçosa que són obligats com a complement del procés de distribució de beneficis i càrregues, com és el contemplat en l'apartat 2 del mateix article 18, però no a aquelles expropiacions forçoses practicades fora d'un procés de distribució com el contemplat a la llei.

Quart.- Com recull en el seu informe l'Institut Municipal d'Hisenda, la modificació puntual del Pla General Metropolità de Barcelona a l'àmbit de la Colònia Castells es va executar mitjançant el sistema d'expropiació forçosa degut a que l'excessiva atomització

de la propietat no permetia un procés de redistribució viable en termes socials i econòmics. Per tant, no és aplicable la no subjecció sol·licitada.

Cinquè.- D'altra banda, no es pot sostenir que hi hagi discriminació entre un supòsit i l'altre. En definitiva, tots dos pagaran l'impost. El propietari afectat per l'expropiació forçosa ho paga en el moment de l'expropiació. El propietari que ha rebut una nova finca pel procediment de distribució de beneficis i càrregues també ho pagarà quan transmeti la finca rebuda en substitució de l'anterior, tenint en compte el període de tinença transcorregut des de l'adquisició de la finca d'origen

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs.